

Bà Túng

Ngày xưa thuở muôn năm về trước,
Nhân loại còn chất phác, thô sơ,
Lòng người chân thực, ngây thơ,
Ma chưa dặt lối, quỷ chưa đua đường,
Các thần, phật thường thường quanh quất
Ở dương gian, dìu dắt con người
Đi theo đường thẳng lên trời,
Thiện thời chọn lấy, ác thời tránh xa.
Chuyện thuở ấy có bà lão góa
Nhà rất nghèo, hiếm của hiếm con.
Gia tài, tất cả giang sơn:

Một lều với một khu vườn nhỏ xinh.
Lều lụp xụp, mái tranh, vách đất,
Mặt trời soi, mưa hắt, gió lùa.
Khu vườn giàu đồ, rào thưa,
Bà già trồng trọt rau dưa lẫn hồi.
Trải qua nửa đời người tháo vát,
Bà vẫn nghèo, nghèo xác, nghèo xơ.
Người quen kẻ thuộc gần xa,
Gọi là bà Túng dần dà thành tên.
Bà ăn ở rất hiền, rất hậu.
Tính dịu dàng, yêu dấu trẻ thơ.
Trẻ thường lũ bảy lũ ba,
Rủ nhau kéo đến vườn bà đùa chơi.
Bà góa bụa, hiếm hoi buồn tẻ,
Âu yếm trông đàn trẻ nô cười,
Trong lòng lây chút vui tươi,
Cũng an ủi dạ: con người, cháu ta.

Đàn trẻ bé rất là tinh nghịch.
Nô đùa như phá phách vườn cây.
Nhưng bà chẳng nổi la rầy,
Làm cho bạn nhỏ thơ ngây phải dè.
Vườn bà có cây lê quý, lạ,
Mỗi mùa xuân hoa nở trắng tinh.
Mùa thu quả trĩu trên cành,
Vị lê bạch tuyết, ngon lành, ngọt, thơm.
Thường bọn trẻ vào vườn nghịch ngợm,
Vắng mặt bà hái trộm trái lê,
Khiến bà buồn tiếc, ừ ừ,
Nhưng thôi cũng chẳng trách gì trẻ con.
Rồi một buổi lê còn một quả,
Bà để dành chín đã tới nơi.
Định rằng riêng để mình xơi,
Bỗng, chiều hôm, có một người khách qua.

Một ông cụ già nua tuổi tác,
Râu rườm rà, tóc bạc phất phơ,
Nói rằng: Nhỡ bước sa cơ,
Xin ăn một bữa, ngủ nhờ một đêm
Bà Túng củ tự nhiên thừa thật:
“Đây lều tranh vách đất trống tuênh,
Một giường chõng, một chiếu manh,
Cũng xin nhường khách ngủ qua đêm.
Còn cơm bữa, ôi phiền, vừa hết,
Biết lấy gì mà thết khách đây?”
Lê còn một quả trên cây,
Bà liền ra trẩy, nâng tay kính mời,
Dâng lữ khách tạm xơi lót bụng,
Dầu không no thôi cũng mát lòng.
Lê ngon, khi đã ăn xong,
Cảm ơn, khách mới ung dung ngỏ lời:
“Ta là phật Như Lai giáng thế,
Nghe nhà người tử tế khoan hồng,
Qua đây cốt để thử lòng,
Tiếng đồn phúc đức khắp vùng không sai.
Vậy, ta hỏi nhà người ao ước
Muốn điều chi sẽ được vừa lòng.”

Tạ ơn Phật tổ chí công,
Bà già ngẫm chẳng biết mong ước gì.
Sực nghĩ đến cây lê, của quý,
Thường bị đàn trẻ bé hay leo.
Bà xin đức Phật một điều:
“Từ rày bắt được ai trèo cây lê,
Không cho xuống, chẳng hề được xuống,
Bị treo leo ngất ngưỡng trên cành,
Đội khi bà chủ thương tình,
Bà cho phép được yên lành xuống thôi.”
Thấy điều ước buồn cười, ngộ nghĩnh,
Đã hứa lời, nhất định Phật cho.